

man kan overføre flere magtområder uden folkeafstemninger til EU. Vi aner ikke, hvordan EF-Domstolen vil fortolke de mange nye bestemmelser for at realisere EU's målsætninger. Og EU's målsætninger er mange.

Tager vi bare Unionens værdier i artikel 2, er det helt uforudsigeligt, hvad man vil kunne tolke sig frem til. Luftige begreber som tolerance, retfærdighed, pluralisme og solidaritet vil danne grundlag for yderligere magtoverførsler til EU. Og med Charteret om Grundlæggende Rettigheder åbnes der ikke bare for, at EU-retten på en lang række områder vil træde på vores grundlov, et forhold, som vi aldrig nogen sinde havde forestillet os skulle være et EU-anliggende, og som fremover bliver genstand for regulering og for lovgivning, men bid for bid kan EU regulere arbejdsmarkedspolitikken i artikel 75, børnepolitikken i artikel 84, familierpolitikken i artikel 93, socialpolitikken i artikel 94 og menneskerettighederne, som i et og alt bliver et EU-anliggende.

Fremover er det ikke det danske Folketing, der sætter standarderne i Danmark, det er EU, og ingen aner, hvor grænsen går, for der er ingen grænse.

De 25 dommere har i årtier udvidet EU's magtområde. I dag kan Domstolen kun regulere det indre marked. Men med forfatningen bliver alt underlagt Domstolens suveræne magt: frihedsrettigheder, stemmeret, social forsikring, arbejdsmarkedsforhold. Og nægter vi at følge EU's beslutninger, fordi vi rent faktisk mener, at i Danmark er danske politikere bedre til at træffe beslutninger end europæiske politikere, ja, så får EF-Domstolen kompetence til at suspendere vore rettigheder eller idømme os bøder. Er det at pulje suveræniteten, er det at sidde med ved bordet? Nej.

Kl. 15.15

For sandheden er jo, at der hverken sidder folkevalgte med ved det bord, hvor EF-Domstolen udhuler nationernes selvbestemmelse, eller i den Kommission, der område for område har monopol på at fremlægge forslag til EU-lovgivning. Danmark bliver ikke spurgt, hvad Danmark ønsker, for Danmark er ikke med ved bordet.

Og hvad er de danske politikeres svar så? Hvad gør man, når de her fine flokler efterhånden minder mere om kejserens nye klæder end et reelt politisk indhold?

Jo, man forsøger sig med en politisk aftale, som skal lulle befolkningen i søvn. Med flotte

ord, så man næsten skulle tro, at det var Chirac eller Schröder selv, der havde skrevet dem, forsikrer man at ville modsætte sig overgang til flertalsafgørelser. Det er flotte ord, og det vidner altså om et helt ukendt mod i dansk udenrigspolitik, hvis det virkelig skulle være sådan, at man turde trække i det store håndtag, når Frankrig og Tyskland har talt.

Vi behandler i dag en forfatning for Europa, intet mindre, en forfatning, der på alle væsentlige områder gør EU til lovgivningsmyndigheden i Danmark, udvider EU-retten i et hidtil uset omfang og på en lang række områder indfører regler, der vil stå over den danske grundlov, som stadfæster, at EU med en fælles udenrigspolitik, en fælles mønt, et fælles flag, fælles unionsborgerskab, samordning af social- og arbejdsmarkedspolitikken, myndighed som en juridisk person og med flertalsafgørelser som den altovervejende beslutningsmetode bliver det tætteste, det europæiske kontinent nogen sinde har været på en forbundsstat. Det er for mig helt uforståeligt, at et så stort flertal i Folketinget så entydigt, så lydigt og så bragende naivt bakker op om denne forfatning for Europa.

Hvor er de modige, der før turde tale deres partier imod og sige nej? Er ensretningen i EU virkelig nået så langt, at ingen længere tør sige fra? Er frygten for at sige fra, at afvise den øgede centralisme og EU's magttyranni virkelig så stor, at tavsheden får lov til at råde frem for den klare stemme, der tør tage stilling og tør sige fra?

Vi i Dansk Folkeparti er ikke bange. Vi tør sige fra. Vi vil ikke lade Danmark underlægge sig tanken om et forenet Europa. Vi ønsker et stærkt samarbejde på tværs af grænserne, jovel, men kun der, hvor et samarbejde er nødvendigt.

Med forfatningen bliver EU ikke et spørgsmål om nødvendighed. Det bliver et spørgsmål om selvtilstrækkelighed og om magtfuldkommenhed.

Vi vil ikke have en fælles politisk union, hvor Danmark i ét og alt skal rette ind efter fremmede landes interesser. Vi vil frit kunne alliere os med hvem, vi ønsker, og vi vil ikke lade os binde af en forblømt tro på, at EU kan skabe et bedre Danmark end danske politikere i Folketinget. Nok er vi europæere, men som Tyskland er tysk og Frankrig er fransk, således skal Danmark altid være dansk, og vi vil afvise at lade os gennemregulere fra Bruxelles.

Vi anerkender tilbuddet om en forfatning for Europa, og vi takker for muligheden for at deltage, men vi takker nej, ikke fordi vi er selvtil-